HOMILIARIUM, U.A. GREGORIUS MAGNUS
Entstehungsort unbestimmt, 1424 Seite 168r
Quelle: https://manuscripta.at/?ID=35053
Copyright: Brixen/Bressanone, Priesterseminar/Seminario Maggiore

Omnes quid quibus arbitror mi
rabantur ⁊ non omnes contrabantur
et vni admirabantur. Quia nonnulli
nouerant vbi natus qadmodo
fuerit educatus / nunq̃ eum vide
rant trans distantem. Studie
bant in deloge disputantem /
legis testimonia proferentem que
nemo pt proferre nisi legisset.
Nemo legere nisi hanc didicisset
et ideo mirabant. Cor autem
admirantis magis fixa est in sumu
ande alicuius virtutis operatione. Ho
cor quippe admirare et ebrietas
dicit ad dns profundu et dili
genius inspica et discuti dig
nu / ppt quod intentia facio
caritate mean non solu ad au
diendu prohibet ⁊ et adorandu
prohibet. Quid go dns respondit
eis admirantib⁹ quoniam parce
litras quas non didicerat a ca
inquit doctrina non est mea / ⁊
eius qui me misit. Hoc est enim
prima profunditas videt enim
paucis oculis quasi comunia lo
cutus. Nos enim aut ista doctrina
non est mea ⁊ me doctrina
non est mea. Si non tua quomodo
tua. Et si tua quo non tua. Tu
enim duas vtrasq / et me doctrina
et non mea. Nam si diuisisset ista
doctrina non est mea. Nulla esset
questio. Nunc vos fides primitus
intendite astrum et sic ego or
dine ego spectate solutum. Sta
qui non videt astrum que ipso
nitur. quomodo intelliget qd ego
pomit. Hoc est go in istione
quod ait mea non mea hoc
videtur esse contrarium. Quomodo
mea quo non mea. Si go diligit
intuean quod ipse in exordio
ait sanctus euangelista in pri
erat verbum et verbum erat ap
deum et deus erat verbum inde
pendet hmo loco istionis.
Que est go doctrina patris nisi
verbum patris. Ipse go ipsum doc
trina patris est. Si verbum patris
quia verbum non pt esse nullius
⁊ alicui / et suam doctrinam
dicit seipm et non sua / qp patris
est verbum. Illud enim tua // tum // non
⁊ tu / si alicui es quod es vnum
go et deus est. Non sanabilis
p sillabas et volatilis / ⁊ manse
tis ei pre ad que contum ma
nentem sanis tinscentib⁹ admo
uit. Non enim nos ita admonet
quod tinsit ut ad tinsitoria vo
cet. Admonem ut diligamus
deu totu hoc quod duoi silla
be fuerit prossum aerem ver
berauerit ut ad sensu interio
rem puenirent sonando tin
serit. Non tu illud qd nos
admonuit tinsire debet / quia
ille qui nos diligere admonuit
non tinsit. Et cum tinscentibus
sillabas admoniti adeu consi
fuerit / nc vos tinsibus / ⁊ cum
manente manebit. Hoc est go
magnu in doctrina / altu et et
nu qd manet qp vocant omna
que tpalia tinscunt / qui by sig
nificabant / nc mendacia proferun
Omnia quippe signa que profe
rium sonis aliquit significant
qp non est sanus. Non enim due
breues sillabe deus est / et duas